

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789678592.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Jeg kan dog ikke tage afsked fra dette selskab uden at indlægge et godt ord for jfr. W., som jeg har været nødt til ikke at stille i det bedste lys. Hun var som sagt god, og hendes letsindighed har måske en undskyldning i den tone, der herskede ved dansen i hine år. Fristelserne i denne stilling er noksom bekendte. Men jeg skylder hende at erklære, at havde hun syv børn, da var hun virkelig en god moder for dem og opdrog dem med omhu og kærlighed. Rørende var hendes ytring til mig mange år efter, da jeg som gift kone talte med hende og roste en datter af hende, som jeg tilfældigvis havde set, for hendes stille beskedne væsen. »Ja,« sagde hun med tårer i øjnene, »ja, min kære frue! jeg har gjort for disse børn, hvad jeg har formået, og søgt at opdrage dem til ærbare piger; jeg har ikke villet, at de skulle ligne deres moder.« Jeg svarede hende med nogle venlige ord og trøstede hende, så godt jeg kunne. Med stor hjertelighed sagde hun da: »De var altid et godt barn og er nu en rar kone, gid De må blive lykkelig, som De fortjener!« Og hurtigt fjernede hun sig for at skjule de tårer, jeg så hun ikke længer kunne holde tilbage.